

være for stort for den offentlige Politiret. Det forekommer mig derfor usandsynligt, at dette forholdsvis lille Personale tillige skal kunne magte denne store Sag, og jeg antager derfor, at det ret hurtig vil vise sig, at der maa finde en Forøgelse Sted af Personalet, at dette Politikontor maa gøres større. Vi maa altsaa være forud sikre paa en større Embedsmandsansættelse og større Udgifter til dette Politikontor. Jeg mener derfor, at man antagelig kan løse dette Spørgsmaal lettere ved at forøge Assessorernes Antal i den offentlige Politiret. Jeg antager, at denne Udvej vilde være mere praktisk og mindre bekostelig end det, som den højtærede Justitsminister her foreslaar. Jeg skulde imidlertid ikke have noget imod, at vi forøge Embedsmændenes Antal, hvis denne Forøgelse medførte et juridisk Fremskridt her i Landet, men dette Forslag gaar den stik modsatte Vej. Et juridisk Fremskridt vilde betyde, at vi i højere Grad end hidtil gennemførte Grundlovens Bestemmelse om Offentlighed og Mundtlighed i Retsplejen og om Adskillelse af den administrative og dømmende Myndighed, men Forslaget, saaledes som det foreligger her, gaar, som jeg sagde før, den stik modsatte Vej, idet vi komme bort fra offentlig Retspleje og til en mere skjult Retspleje; vi gaa bort fra Princippet om Domsmagtens Adskillelse fra den administrative Myndighed, idet vi give en administrativ Embedsmand Domsmagt. Jeg ved godt, at den højtærede Justitsminister siger, at dette sidste ikke er rigtigt, idet han hævder, at Politidirektøren ikke bliver Dommer. Hvad der skal ske, bliver Bødeforelæg. Politidirektøren skal have Ret til at overlade til den sigtede, om han vil afgøre Sagen med en Bøde eller have den henvist til den offentlige Ret. Saaledes er det ogsaa paa Papiret, men rent praktisk taget vil det blive anderledes, nemlig saaledes, at naar Politikontoret forelægger den sigtede en Bøde, vil den sigtede modtage denne Bøde, idet Politikontoret enten med rene Ord eller dog andydningsvis vil lade ham forstaa, at hvis han ikke slaar til og tager mod Bødeforelægget, vil det gaa ham værre i den offentlige Politiret. (*Justitsministeren*: Det kan Politiet ikke). Politiet kan formentlig ikke true med den offentlige Politiret, men den sigtede vil i alle Tilfælde have Følelsen af, at han slipper simplest og billigst ved at modtage Bødeforelægget, og det vil i de fleste Tilfælde komme til at virke for ham som en Domsafsigelse. Den sigtede kom-

mer til at staa under et Pres, saaledes som man ser den Dag i Dag i den offentlige Politiret. I denne er det nemlig saaledes, at man kan afgøre Sagen ved en Bøde, men det er samtidig saaledes, at den sigtede ved, at hvis han ikke vedtager Bøden i Mindelighed, foregaar der en Skærkelse ved Dommen. Det er noget, der, jeg kan godt sige saa godt som altid finder Sted, at Assessoren siger til tiltalte: Det er 10 Kr. i Mindelighed; men naar tiltalte forlanger Dom, siger Assessoren: Saa er det 20 Kr. Noget lignende vil komme til at gøre sig gældende her. Der vil oparbejde sig en Bevidsthed i Befolkningen i Retning af, at man gør klogest i at tage mod det, som Politikontoret tilbyder. Dernæst er det ogsaa ret farligt, at Politiet i dette Tilfælde kommer til at skønne over sine egne Rapporter. Nu er det saaledes, at Politirapporterne skulle frem for Assessoren i den offentlige Politiret og efter Beretninger, som foreligge, er det jo saaledes, at halvandet Tusinde Rapporter hvert Aar blive afviste af Assessorerne. Assessorerne erklære dem for uberettigede og hæve Sagerne uden Bøde. Men har man samme Garanti for, at Politikontoret vil stille sig saaledes? Jeg tror ikke, at Politiet, naar det skal skønne over sine egne Rapporter, da vil kassere halvandet Tusinde eller et mindre Antal deraf. Politiet vil i de fleste Tilfælde skønne, at Politirapporten er god nok, og vedkommende vil faa Bødeforelæg og slaa til, fordi han tror at slippe billigst paa den Maade. Jeg skal nævne et Eksempel fra den sidste Tid, som har nogen praktisk Betydning. Der var i en af Kjøbenhavns Forstæder en Strejke, og Politiet nedlagde Forbud mod, at de strejkende passerede den Gade, i hvilken den Virksomhed var, i hvilken Strejken var erklæret. Nogle Dage efter passerede nogle af de strejkende Arbejdere i god Tro denne Gade paa Vejen til deres Hjem og bleve noterede af Politiet. Men Assessoren i den offentlige Politiret erklærede, at Politiet ingen Ret havde til at udstede Forbud, der strakte sig over flere Dage, imod at passere en vis Gade eller Vej. Det betyder selvfølgelig noget for den offentlige Frihed at vide dette, at et saadant Forbud ikke kan udstedes paa ubegrænset Tid, og det betyder noget, at Kjøbenhavns Politi bliver vist tilbage inden for rimelige Grænser; men Muligheden for, at saadanne Ting kunne slaas fast, ligger deri, at der er Adskillelse mellem den administrative og den dømmende Myndighed, og deri, at Assessoren, Dommeren, der staa-